

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An pœnitens teneatur exponere aspectus impudicos, oscula, tactus,
& numerum copularum cum consanguinea uno concubitu habitarum, &
gradus incestûs?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Henriq. l. 2. de pœnit. c. 3. n. 10.
Fagund. l. 3. c. 4. n. 10. Dicastill.
de pœnit. tr. 8. D. 9. n. 57. & alii;
quia cum tales homines bona fide
procedant, & ordinariè unifor-
mem ferè vivendi rationem tene-
ant, facilè prudens Confessarius
ex Confessione unius anni conji-
cit, quantum aliis annis peccave-
rit, ut ita virtualis numeri expli-
catio interveniat: Adde tamen
magnâ hîc prudentiâ Confessarii
opus effectum circa bonam fidem,
tum circa hanc uniformem vi-
vendi rationem; sæpè enim con-
tingere potest, ut non absque con-
scientiæ remorsu sic obiter confi-
teantur, ut pro diversis occasioni-
bus magna sit inæqualitas numeri
hoc v. g. quàm aliis annis, quo
in casu, nisi aliter ex circumstan-
tiis colligi possit, utique repeti-
tio Confessionum instituenda, &
numerus apertè, quantum fieri
potest, explicandus est, ut patet
ex ante dictis.

Cæterum notat hîc Vasq. in 3.
q. 93. a. 3. dub. 7. rusticos, aliòs-
que rudiores homines, si absque
prævio examine ad Confessionem
accedant, non facilè remittendos,
ut Secum ipsis prius examen insti-
tuant, sed paucis interrogationi-
bus juvandos, & expediendos esse;
nec debere interrogationes esse
molestas, longas, & enucleatas,
sed Statui, & qualitati cujusque
pœnitentis convenientes.

Ad 3. Q. 1. Membrum notan- 202
dum, actus humanos alios esse
homogenios, id est, similes, uni-
formes, & ejusdem speciei, qui
circa idem objectum, vel perso-
nam versantur; Alios heteroge-
nios, seu dissimiles, qui vel à di-
versa persona, vel ab eadem, sed
diverso modo prodeunt, vel in
objectum diversum tendunt.

Rursus alios dici consumatos,
qui vel interiùs, vel exteriùs per-
ficiuntur, & de se ad alium actum,
vel opus complendum non ordi-
nantur; alios verò dici non con-
sumatos, qui vel ex se, vel ex
communi operandi modo velut
media, ac dispositiones, vel cir-
cumstantiæ, partes, aut comple-
menta ad alium actum, aut opus
complendum ordinantur. Hoc
notato.

R. Teneri utique Simplicianum
exprimere numerum copularum
uno etiam concubitu habitatum,
quia sunt peccata distincta, nec
unum respicit, & ordinatur ad al-
terum; opera enim homogenia,
quæ successivè patrata plurium
completarum actionum nomine
veniunt, juxta communem DD.
totidem sunt numero distincta pec-
cata, quamvis eodem continuo
pravæ libidinis proritu fiant. Sic
qui cum eadem uno concubitu
tres habet copulas, tres commit-
tit fornicationes; qui eodem fu-
roris

roris actu percitus tres successivè interficit homines, tria patrat homicidia distinctè confitenda. Sic Sacerdos, qui die natali Domini tria continua Sacra celebrat, tribus se sacrilegiis obstringit; quia videlicet quodvis Sacrum est opus de se completum, nec ad alterius complementum ordinatur: imò juxta probabilem multorum sententiam Confessarius eadem sessione, & sine morali interruptione multos in Statu malo absolvens pœnitentes, totidem committit sacrilegia, ex simili ratione; quia in quovis completur judicium Christi nomine indignè tractatum, nec judicium unius ad alterius causam ordinatur; Alii tamen fortassis æquè probabiliter negant, ejusmodi Confessarium plura peccata committere, eò quòd sit una moraliter indigna functio, unumque indignum ministerium. Contrà verò quando plures actiones malæ ex natura sua, vel si de se malæ non sint, ex operantis intentione ad unum opus principale vel tanquam media, ac dispositiones, vel ut partes, aut complementa absque interruptione ordinantur, & cum ipso opere unius velut actionis completæ vocabulo designantur, unum moraliter peccatum constituunt, ut docet communis DD. Sic si sacerdos in Statu peccati mortalis constitutus probè sciens, & impœnitens ad templum accedat, vestes induat, ad aram faciat, & post hoc S. Eu-

charistiam distribuat, & residua Hostiarum fragmenta resumat, unum communiter sacrilegium patrare censetur; quia præviæ, & secutæ actiones ad unum Sacrificium, prout à Christianis fit, de quo etiam Lajci participiant, completum, & consumatum pertinent. Sic in duello formato actiones præviæ ordinatæ ad opus principale, scilicet provocatio, & acceptatio duelli, loci designatio, comitum electio, armorum præparatio, congressus, scandalum spectantium, cædes rivalis &c. unum moraliter peccatum constituunt, quod expones dicendo: Semel ad duellum formatum, & publicum coram multis stravi ad verfarium. Idem dic etiam de aliis actibus homogeniis non consumatis tendentibus ad eundem finem, sæpiùs etiam repetitis sine notabili interruptione, quales v.g. sunt, turpes aspectus, tactus, oscula ejusdem personæ cum desiderio copulæ tali ratione, sæpiùs repetita; repetita item ejusdem personæ verbera &c. Quæ satis confiteberis, si dicas, semel proximum verberibus excepi, semel solutam cum desiderio fœdi operis impudicè tetigi, aspexi, osculatus sum, &c.

Ad 2. Membr. Q. 3. Noto non esse hîc quæstionem de gradibus Consanguinitatis, & affinitatis reservatis, aut qui impedimentum afferunt matrimonii, ubi utique impe-

impedimentum declarari debet; cum afferat malitiam incestus specie diversam; Sed an debeat explicari gradus ipse consanguinitatis, & affinitatis in particulari seu potius an ipsi incestus sint specie diversi ex graduum diversitate, ubi magna est inter DD. quaestio, & controversia.

Diana p. 1. tr. 7. R. 31. cum S. Th. 22. q. 154. a. 9. Cajetan. & aliis à se relatis affirmat, incestus inter Consanguineos, & affines non differre specie in genere moris, ac proin poenitentem per se loquendo non teneri explicare circumstantiam consanguinitatis, vel affinitatis, nec diversitatem graduum; quia talis circumstantia non mutat speciem incestus, sed solum aggravat intra eandem speciem, sicut major, vel minor quantitas rei furtò ablatæ.

Alii cum Navarr. in man. cap. 16. n. 3. Bonac. de sacr. d. 5. q. 5. p. 2. §. 3. diffc. 3. asserunt, omnes incestus specie differre, & consequenter in Confessione aperiendam esse, in quo gradu incestus fuerit commissus.

Valq. in prasenti dub. 4. a. n. 11. Lugo D. 16. S. 3. & alii, mediâ viâ incedentes censent, coitum cum parentibus probabiliter differre specie ab aliis omnibus propter specialem deformitatem, quæ oritur

ex peculiari reverentia parentibus debita, quæ non debetur aliis consanguineis, imò in copula declarandum esse, an fuerit cum matre, vel filia, nec sufficere dicere, se peccasse cum consanguinea in primo gradu lineæ rectæ, quia malitia diversa, est in filio, quantum peccat contra reverentiam matri debitam, quæ malitia non est in patre, sed alia diversa, quando peccat cum filia; adeoque non sufficere dicere: peccavi cum consanguineâ in primo gradu; quia in fratre, & sorore non apparet eadem turpitudine, quæ est inter patrem & filiam. Coitum autem etiam cum fratre, aut sorore probabiliter differre specie ab aliis; quia probabilius est secundum Lug. l. c. & Sanch. & Th. Sanch. l. 7. de matr. D. 52. n. 11. hunc esse jure naturæ interdictum, propter specialem foeditatem, quæ est in illa conjunctione, quia cum fratres ab incunabilis convivant, simulque nutriantur, nimis proclives aliàs essent ad coitum, nisi naturæ fræno prohiberentur ob illam nimiam conjunctionem.

In reliquis verò gradibus prohibitis transversalibus consanguinitatis & affinitatis ajunt non esse differentiam specificam, sed majorem, vel minorem gravitatem non necessariò explicandam, excepto tamen primo affinitatis gradu lineæ rectæ, quem ab aliis specie differre arbitrantur ob specialem, quam continet, deformitatem propter reve-

reverentiam quasi paternam debitam uxori patris, vel marito matris. Ex his tribus sententiis probabilibus secunda utpote tutior, in praxi utique consulenda est, spectata tamen ratione probabilior videtur ultima, quæ inter utramque media est.

204 Ad 4. Q. R. licet non nulli ex antiquioribus cum Sylvest. *V. confessio* q. 7. §. 9. Angelo *V. vana gloria*, §. 1. & Armill. universim videantur affirmare, irritum, & infructuosum esse hoc sacramentum, si ex malo fine pœnitens illud recipere velit, communis tamen Recentiorum sententia apud Lug. *D. 15. S. 9.* contrarium tenet cum Suarez in præfenti *D. 2. S. 3. n. 4. & seqq.* Coninck. *D. 35. de matr. dub. 2.* Lug. l. c. Soto, Navarr. & aliis, dummodo finis, qui intenditur, non sit mortaliter peccaminosus, hoc ipso, quòd tunc pœnitens non haberet dispositionem necessariam, dolorem scilicet, & propositum non peccandi, atque adeò irrita & nulla esset confessio; quando verò intentio est mala solum venialiter, Sacramentum non invalidatur; quia adhuc stare potest dolor, & propositum circa peccata mortalia, & circa alia venialia, quod sufficit ad valorem Sacramenti: Unde licet talis Confessio sit cum peccato veniali conjuncta, quia tamen veniale non est obex gratiæ, fieri potest, ut non solum talis Confessio sit valida, sed etiam ut absolutio

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

sit fructuosa; cum non obstet, quominus quis possit spe veniæ obtinendæ, & gratiæ impetrandæ confiteri, & tamen simul faciat id ob vanam aliquam gloriam, si quidem in tali casu adest intentio suscipiendi Sacramentum, & omnia requisita ad illius valorem.

Conf. quia, ut latè explicat P. Coninck l. c. dumodo non excludatur finis principalis positivè, nolendo illum, non est obligatio sub mortali in hujusmodi rebus, non utendi illis, nisi desiderando positivè finem principalem: sicut ergo potest absque mortali contrahi matrimonium ad acquirendas divitias, vel honorem; sic potest Sacramentum pœnitentiæ absque culpa gravi ordinari ad aliquod aliud bonum, non excludendo finem principalem ipsius Sacramenti.

Nec obest, quod idem actus non possit simul esse bonus, & malus juxta communiorem, nam licet non possit idem actus simul esse bonus, & malus bonitate, & malitia intrinseca; potest tamen esse bonus intrinsecè, & in se, & malus extrinsecè seu denominativè ex fine operantis, aut per malitiam alterius actûs. Sic potest quis ex motivo vanæ gloriæ, vel alterius finis mali velle exercere actus temperantiæ, justitiæ, & aliarum virtutum, ut possit postea de illis gloriari, vel ad alium finem malum,

Ee

qui